

ORNAMENTA (5) sb pl t

A ornamenta (5).

St stp, Cn, Linde brak.

Zespół przedmiotów używanych w uroczystościach koronacyjnych i reprezentacyjnych; insygnia władzy królewskiej i cesarskiej [ornamenta – dostojności Mącz [269]a; ornamentum – ozdoba Calep; ozdoba – ornamentum Cn] (5) :

W połączeniu szeregowym (1): rádzili mu [Tarkwinijuszowi] áby nie wiele mowiac szedł á vbrał sie w krolewkie odzyenie/ ornámentá/ íceptrum/ y ine áppáraty wzywáwzy siadł ná stolcu krolewkim *BielKron* 103v.

Wyrażenia: »ornamenta cesarskie« (1): Drudzy cztherzey Ellektorow ízli przed Cefá: niofac ornámentá Cefárskie/ według práwá złotey były *BielKron* 331.

»ornamenta krolewskie« (2): Náostátek gdy sie iuz [Etruscy] poddawáli Rzymiánom/ przynieśli wízytki ornámentá krolewkie do Tárquiniufá/ ktorymi byli zwykli krolá wybierác/ to íeft/ koronę złotá/ ítołek s kości Wíloniowey/ íceptrum/ ná ktorym Orzeł złoty był ná wirzchu/ ízaty s purpury/ też dwánálcie siekier s káždego miáftá po íedney/ z miotłámi *BielKron* 102v, 329.

Szereg: »sceptra albo ornamenta« (1): Gdy śpiewano agnus/ Pánowie miánowáni íceptrá álbo ornámentá/ który co nofił/ ná ołtarzu ípokládáli. *BielKron* 425v. [Ponadto w połączeniu szeregowym 1 r.]